

Ο Μητροπολίτης Αιτωλίας και Ακαρνανίας για το Αποστολικό ανάγνωσμα της Κυριακής Ζ΄ Ματθαίου

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Αιτωλίας και Ακαρνανίας

Στο μήνυμά του για την Κυριακή 27 Ιουλίου 2025, ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Αιτωλίας και Ακαρνανίας κ Δαμασκηνός μεταξύ άλλων ανέφερε: “Τις ώρες που δεχόμαστε στον πειρασμό της απογνώσεως, ο Απόστολος Παύλος μας καλεί να στραφούμε με πόθο καρδιάς και ακλόνητη πίστη προς τον Χριστό και να Του απευθύνουμε την ίδια ικεσία με εκείνην των δύο τυφλών, που Τον ακολουθούσαν, φωνάζοντας: «Σπλαχνίσου μας, υιέ του Δαβίδ» (Μτθ. 9:27)”

Παρακάτω ολόκληρο το μήνυμα:

Άγαπητοί μου Πατέρες καί Άδελφοί,

Παιδιά μου ἐν Κυρίῳ ἀγαπημένα,

Όλοι γνωρίζουμε πώς οἱ διδασκαλίες καὶ τὰ ὁμορφα λόγια γοητεύουν συχνὰ τὸ μυαλό. Δὲν εἶναι ὅμως ἄρκετὰ γιὰ νὰ ἀλλάξουν τὴν ζωὴ μας. Ἀντίθετα, τὶς περισσότερες φορές, μόλις παρέλθει ἡ πρώτη ἐντύπωση, ξεχνιοῦνται καὶ εἶναι σὰν νὰ μὴν ἀκούστηκαν ποτέ.

Τὰ ὁμορφα λόγια δὲν ἄλλαξαν ποτὲ τὴν ζωὴ ἐνὸς ἀνθρώπου. Αὐτὸ τὸ πετυχαίνει πάντοτε τὸ ζωντανὸ παράδειγμα ἐνὸς δασκάλου, ἡ ἀντιστοιχία τῶν λόγων μὲ τὴν ζωὴ του, ἡ φωτεινὴ προσωπικότητά του, ἡ ὁποία σφραγίζει τὴν ζωὴ τοῦ μαθητῆ του γιὰ πάντα.

Ἡ διδασκαλία τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, οἱ σκέψεις του καὶ οἱ παρακαταθῆκες ποὺ ἄφησε στοὺς ἀκροατὲς καὶ τοὺς μαθητὲς του εἶναι καταγεγραμμένες στὶς Ἐπιστολές του καὶ ἀποτελοῦν μνημεῖα πνευματικῆς κληρονομιάς τῆς ἀνθρωπότητας. Εἶναι ὅμως βέβαιον πὼς ἡ βαθιὰ ἐπίδραση ποὺ ἄσκησε ὁ Παῦλος στὴν ἐποχὴ του, ὡς μέγας πνευματικὸς διδάσκαλος, δὲν στηρίχτηκε στὰ λόγια καὶ στὴν γραφὴ του ἀλλὰ, κυρίως, στὴν προσωπικότητά του, στὴν πίστη ποὺ εἶχε διαποτίσει ὁλόκληρη τὴν ὕπαρξή του, στὸν πόθο καὶ τὴν ἀγωνία του νὰ ἐκπληρώσει τὸ ἔργο τῆς ἱεραποστολῆς του, στὴν εὐγνωμοσύνη του στὸ πρόσωπο τοῦ Ἑσταυρωμένου ποὺ ἐπέλεξε αὐτόν, ἕναν πρῶην διώκτη, νὰ γίνῃ κήρυκας τῆς ἀγάπης του. Αὐτὰ ἦταν ποὺ σημάδεψαν τὴν ζωὴ τῶν πνευματικῶν του παιδιῶν.

Πνευματικὸ του παιδὶ ἦταν καὶ ὁ Ἅγιος Τιμόθεος, στὸν ὁποῖο ὁ Ἀπόστολος τῶν Ἑθνῶν ἐμπιστεύτηκε τὴν πνευματικὴ καθοδήγηση τῆς πρώτης χριστιανικῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἐφέσου. Τὸ σημερινὸ Ἀποστολικὸ ἀνάγνωσμα περιλαμβάνεται στὴν δεύτερη Ἐπιστολὴ του πρὸς αὐτόν. Γνωρίζουμε πὼς γράφτηκε γύρω στὸ 66 μ.Χ., κατὰ τὴν διάρκεια τῆς δεύτερης συλλήψεως τοῦ Ἀποστόλου Παύλου στὴν Ρώμη καὶ ἀποτελεῖ τὴν τελευταία του Ἐπιστολή. Ὁ μέγας Ἀπόστολος γνωρίζει πὼς τὸ τέλος του εἶναι κοντά. Τὴν ψυχὴ του, εἶναι ἐπόμενο νὰ τὴν διακατέχει ὁ φόβος καὶ ἡ ἀγωνία. Ἡ πίστη του ὅμως, ἡ βαθιὰ του πίστη στὸν Χριστό, εἶναι ἡ πηγὴ τοῦ θάρρους καὶ τῆς ἐλπίδας του πὼς σύντομα θὰ βρεθεῖ στὴν ἀγκαλιὰ Ἐκείνου, στὸν ὁποῖον ἀφιέρωσε ὁλόκληρη τὴν ζωὴ του.

Στὶς δύσκολες αὐτὲς ὥρες ἀναζητᾷ τὸν πιστό του μαθητὴ Τιμόθεο. Τοῦ κάνει γνωστὰ τὰ βάσανά του καὶ τὸν προειδοποιεῖ: Ὅποιος ἀποφασίσει νὰ ζήσει σύμφωνα μὲ τὴν διδασκαλία καὶ τὸ παράδειγμα τοῦ Χριστοῦ, θὰ βρεθεῖ συχνὰ μπροστὰ σὲ

δυσκολίες καὶ σὲ συγκρούσεις. Θὰ αἰσθανθεῖ ξένος σὲ ἕναν κόσμο ἐγωισμοῦ, ἄρπαγῆς, ἀπληστίας καὶ ἐλλείψεως ἀγάπης. Θὰ βρεθεῖ ὅμως ἀντιμέτωπος καὶ μὲ ἐσωτερικοὺς πειρασμούς. Θὰ ἀκούσει μέσα του συχνὰ μιὰ φωνὴ ποὺ θὰ τοῦ ψιθυρίζει πὼς ὅλοι οἱ πνευματικοὶ κόποι καὶ οἱ σκληροὶ ἀγῶνες κατὰ τῶν παθῶν εἶναι μάταιοι καὶ πὼς εἶναι ἀνόητος ἐκεῖνος ποὺ δὲν παραδίνεται στὶς φτηνὲς καὶ μάταιες χαρὲς αὐτοῦ τοῦ κόσμου.

Προσπαθεῖ νὰ τὸν στηρίξει: «Ἐσύ, λοιπόν, παιδί μου, τοῦ γράφει, νὰ παίρνεις δύναμη ἀπὸ τὴν χάρη ποὺ μᾶς ἔδωσε ὁ Ἰησοῦς Χριστός. Δέξου τὰ παθήματα σὰν καλὸς στρατιώτης τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ μὴν χάσεις τὸν δρόμο σου. Κανεὶς στρατευμένος δὲν μπλέκεται στὶς ὑποθέσεις τῆς καθημερινῆς ζωῆς, ἂν θέλει νὰ εἶναι συνεπὴς ἀπέναντι σ' ἐκεῖνον ποὺ τὸν στρατολόγησε» (2: 1-4).

Καὶ συμπληρώνει: «Γι' αὐτὸ καὶ ἐγὼ ὅλα τὰ ὑπομένω γιὰ χάρη τῶν ἐκλεκτῶν τοῦ Θεοῦ, γιὰ νὰ πετύχουν κι αὐτοὶ τὴν σωτηρία ποὺ ἔφερε ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς καὶ νὰ δοξαστοῦν αἰώνια» (στ. 10).

Ὅπως βλέπουμε, ἀδελφοί μου, στὶς δύσκολες αὐτὲς στιγμές, τόσο γιὰ τὸν ἴδιο ὅσο καὶ γιὰ τὸν Τιμόθεο πού, ἐκεῖνο τό διάστημα, ἀγωνίζεται στὴν Ἐφεσο ἐναντίον ὅσων προσπαθοῦν νὰ νοθεύσουν τὴν αὐθεντικὴ πίστη στὸν Χριστό, ὁ Παῦλος δὲν παραθέτει κείμενα καὶ διδασκαλίες ἀλλὰ τοῦ θυμίζει δύο ζωντανὰ παραδείγματα:

Πρῶτα, τὸν ἴδιο τὸν Χριστό. Αὐτὸν πού, γιὰ χάρη δική μας, ταλαιπωρήθηκε καὶ κακοποιήθηκε μέχρι θανάτου πάνω στὸν Σταυρό. Καὶ δεύτερον, τὴν δική του ζωὴ· ζωὴ γεμάτη διώξεις, ταλαιπωρίες, ἀπειλές, χλευασμοὺς καὶ μαρτύρια. Ποιὸς εἶναι ὁ σκοπὸς του; Νὰ καλέσει τὸν μαθητὴ του, ἀλλὰ καὶ ὅλους μας, σὲ μιὰ ζωὴ ἥρωική, ζωὴ ἀντιστάσεως στὸ κακό, ζωὴ ἀκράδαντης ἐλπίδος στὴν Χάρη καὶ τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ, ζωὴ ἀναμφίβολης πίστεως πὼς ἡ τελικὴ μοῖρα αὐτοῦ τοῦ κόσμου εἶναι τό φῶς καὶ ὄχι τὸ σκοτάδι. Γιὰ τὸν λόγο αὐτό, στὸ τέλος τῆς σημερινῆς περικοπῆς, θυμίζει στὸν Τιμόθεο τὰ λόγια, μᾶλλον ἑνὸς ὕμνου τῶν πρώτων Χριστιανῶν ἢ μιᾶς μικρῆς ὁμολογίας πίστεως ποὺ πιθανὸν νὰ χρησιμοποιοῦσαν τότε:

«Μαζὶ μὲ τὸ Χριστὸ ἂν πεθάνουμε, μαζὶ Του καὶ θὰ ζήσουμε.

Ἄν ὑπομένουμε, μαζὶ του καὶ θὰ βασιλέψουμε.

Ἄν τὸν ἀρνηθοῦμε, κι ἐκεῖνος θὰ μᾶς ἀρνηθεῖ.

Ἄν ἀπιστοῦμε, πιστὸς ἐκεῖνος μένει, νὰ ἀρνηθεῖ τὸν ἑαυτὸ του δὲν μπορεῖ» (στ. 11-13).

Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος δὲν δίδαξε τὸν κόσμο ὡς ἕνας διδάσκαλος μὲ κοσμικὸ κύρος. Δὲν ἔγινε ἀποδεκτὸς ἀπὸ τοὺς σοφοὺς τῆς ἐποχῆς του. Δὲν ὑπῆρξε ὁ δημοφιλὴς

ὁμιλητής, γιὰ τὸν ὁποῖον συνέρρεαν ἐκστασιασμένοι θαυμαστές. Κήρυξε ὡς ἕνας φυγάς, ὡς ἕνας κατάδικος, ὡς ἕνας περιφρονημένος καί, τελικά, ὡς ἕνας μάρτυρας. Ἀπὸ ποῦ ἄντλησε τὴν δύναμή του; Ἀπὸ τὴν βαθιά του πίστη στὴν ἀγάπη καὶ τὴν χάρη τοῦ Χριστοῦ. Πιθανόν, κάποιες στιγμές, νὰ ἔφτασε καὶ στὴν ἀμφιβολία γιὰ τὰ ἀποτελέσματα τῶν κόπων του. Εἶναι ὅμως βέβαιο πῶς, τὶς στιγμές ἐκεῖνες, κατέφευγε πάντα στὸν ἀγαπημένο του Ἐσταυρωμένο. Ἀπὸ Ἐκεῖνον ἀντλοῦσε δύναμη καὶ ἐλπίδα. Ἐκεῖνος ἦταν ποὺ γέμιζε μὲ φῶς τὰ μάτια τῆς ψυχῆς του καὶ τὸν διαβεβαίωνε πῶς ἡ σπορὰ τῆς ἀποστολῆς του θὰ δώσει ἄφθονο καρπὸ, ὅπως καὶ ἔγινε.

Ἀδελφοί μου,

Εἶναι γεγονὸς πῶς καὶ στὴν δική μας ἐποχή, τὰ ὅσα συμβαίνουν, μᾶς ὁδηγοῦν συχνὰ στὴν ἀπογοήτευση καὶ τὴν ἀπελπισία. Ὁ νοῦς σταματᾷ μπροστὰ στὴν φρίκη καὶ τὴν ἀπειλὴ ποὺ καθημερινὰ εἰσβάλλουν στὴν καθημερινότητά μας. Ἀποροῦμε, γιατί νὰ συμβαίνουν ὅλα αὐτά. Ἀναρωτιόμαστε, γιατί ὁ Θεὸς τὰ ἐπιτρέπει. Μοιάζουμε μὲ τοὺς δύο τυφλοὺς τῆς σημερινῆς Εὐαγγελικῆς περικοπῆς ποὺ δὲν ἀντιλαμβάνονταν τὶς ἀληθινὲς διαστάσεις τῶν πραγμάτων καὶ τῶν γεγονότων. Ἐκεῖνοι, βεβαίως, δὲν ἀπελπίστηκαν. Ἐμεῖς ὅμως, συχνά, ἀποθαρρυνόμαστε καὶ καταθλιβόμαστε.

Τὶς ὥρες ποὺ δεχόμαστε στὸν πειρασμὸ τῆς ἀπογνώσεως, ὁ Ἀπόστολος Παῦλος μᾶς καλεῖ νὰ στραφοῦμε μὲ πόθο καρδιᾶς καὶ ἀκλόνητη πίστη πρὸς τὸν Χριστὸ καὶ νὰ Τοῦ ἀπευθύνουμε τὴν ἴδια ἱκεσία μὲ ἐκείνην τῶν δύο τυφλῶν, ποὺ Τὸν ἀκολουθοῦσαν, φωνάζοντας: «Σπλαχνίσου μας, υἱὲ τοῦ Δαυὶδ» (Μτθ. 9:27).

Ἄς μὴν ἀμφιβάλλουμε οὔτε στιγμή, πῶς, ὅπως σ' ἐκείνους ἔτσι καὶ σ' ἐμᾶς, ὁ Ἀναστημένος Ἀρχηγὸς τῆς ζωῆς, μὲ τρόπο θαυματουργικό, θὰ διαλύσει τὰ σκοτάδια τῆς ἀμφιβολίας καὶ τῆς λιποψυχίας, θὰ χαρίσει τὸν φωτισμὸ τοῦ νοῦ μας καὶ θὰ πλημμυρίσει τὴν ψυχὴ μας ἀπὸ ἀνεκκλάλητη χαρὰ καὶ ἀκράδαντη ἐλπίδα στὴ δύναμη καὶ τὴν ἀγάπη Του.

Μὲ ὅλη μου τὴν πατρικὴ ἀγάπη,

Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ ΣΑΣ

† Ο ΑΙΤΩΛΙΑΣ ΚΑΙ ΑΚΑΡΝΑΝΙΑΣ ΔΑΜΑΣΚΗΝΟΣ